

CAPITOLUL 1

*1

Mașina trăgea să moară.

Pe cer niciun nor. Căldură mare, insuportabilă. Cât vezi cu ochii doar praf. Ici, colo, câte un tufiș uscat pe marginea șanțului. Drumul rău de țară șerpuia, încolăcind coama unui deal.

“O să rămânem aici, pe făgaș, ca pe fâraș!” pufni Nadtin, coborând geamul vechiturii.

“Ce să facem?! Ne adaptăm! „*Cu spatele nu poți îndrepta lumea!*” Astea sunt vremurile”, comentă Udarc, aprinzând o țigară, “Vremuri de căcat, situații de căcat!”

Hârbul urca cu greu panta unui deal. Aproape de vârf își dădu răsufierea. Coborâră amândoi. Nadtin ridică capota pregătit să arunce peste motorul încins o pătură veche luată de pe bancheta din spate.

“Vezi ce se întâmplă când cobești?! Ai face mai bine să taci!”, zise Nadtin, nervos.

“Mai ales când îți vorbesc, nu?! Frumoasă treabă!” mormăi Udarc ca pentru sine, cu un recipient metalic în mână. Desfăcu tacticos capacul, bău și oftă satisfăcut. Prin gesturi, îl îmbie și pe Nadtin să încerce. Acesta șterse gura sticlei cu dosul palmei și sorbi cu sete. După o clipă, scupă în lături. “Ce mi-ai dat? Concentrat de urină?”

„*Dorința omului, mare boier!*”, îl bătu Udarc, prietenește, pe umăr. “Ai văzut ce se întâmplă când tac?! Trebuia să fii pe fază... „*Lucrurile nu sunt niciodată ceea ce par!*”

“Omule, nu mai fă gesturi stupide! Avem și așa destule probleme pe cap! Din tipi serioși, așezați, am ajuns niște mercenari de duzină!”, ripostă Nadtin. “Mă rog! Asta e! Hai să ducem rabla până sus... La vale are șanse mai mari să pornească!”, se înduplecă el, după o secundă de răgaz.

“Prietene, fac cum spui... Dar, te rog!” râse Udarc, sonor. “Vezi să nu îți treacă prin cap să salvăm lumea!”

Împinseră mașina, unul din spate, celălalt din lateral, de pe partea șoferului. În câteva minute, au fost în vârful pantei. Nadtin trase frâna de mână și băgă schimbătorul în viteză. “Să nu plece singură!” zâmbi el, sarcastic. “La cât sunt de ambițios, mă și văd, fugind după ea!”**1

Tatu se ridicase pe străzi.

Părinții plecați la muncă în străinătate lipseau din viața lui. Trimiteau regulat banii necesari vieții de zi cu zi. Mult prea bătrâni, bunicii îl lăsaseră să crească la voia întâmplării, ca un copac într-un parc părăsit.

Băiatului nu îi plăcea școala. Prefera să nu se ducă. Prost plătiți, profesorii munceau în dorul lelii. Cu salariul câștigat abia dacă își permiteau o chirie într-unul din cartierele rău famate de la marginea orașului. Niciun curs, la nicio materie, nu începea și nu se sfârșea cu același cadru didactic. Pentru a compensa, unii dascăli dădeau meditații copiilor care avuseseră noroc să se nască în familii înstărite. Știrile erau pline de profesori implicați în scandaluri sau afaceri dubioase, de la droguri la trafic de carne vie, în special cu minori.

Tatu a învățat să scrie și să citească. Putea să lucreze pe calculator și să țină o socoteală complicată, fără să greșească. A considerat că este de ajuns.

Cu toate că nu îi plăcea școala, citea mult, iubind cărțile. Noaptea intra pe furiș în biblioteca centrală a orașului. Ar fi putut face acest lucru și ziua, dar nu concepea să își păteze reputația de mare golan. Vecina bunicilor, femeie de serviciu în instituție, lăsa adesea mănunchiul gros de chei pe bufetul din bucătăria strâmtă a modestei ei garsoniere. Băiatul reușise să facă, în secret, o copie după ele. Cu ajutorul lor pătrundea în bibliotecă după bunul său plac.

Între cărți se simțea ca acasă. Știa unde sunt camerele de supraveghere și le ocolea cu dibăcie pentru a nu fi descoperit. Nu alegea volumele la întâmplare, ci prefera romanele polițiste și de aventură, biografiile spionilor sau istoriile despre cei mai mari cuceritori ai lumii și faptele lor de arme. Citea cu mare interes și cărțile de filozofie sau științe oculte. Retras într-un colț, la lumina unei lanterne se pierdea în lectură până spre dimineață.

Ziua în schimb, Tatu o petrecea pe străzi. Juca barbut sau se răcorea cu câte o bere rece șterpelită de pe rafturile unor mici prăvălii de cartier. Căuta provocările cu lumânarea pentru a arăta celor de teapa lui că știe arte marțiale.

Așa l-a întâlnit pe Axel, un *consigliere* al mafiei, care a hotărât să îl ia sub protecția lui. Tatu a învățat curând să profite de acest avantaj.

*2

Fumau tăcuți, așezați în drum.

“Ce zici, maestre, ne-am rătăcit?” întrebă Nadtin într-un târziu, înainte de a se ridica.

“Suntem pe drumul cel bun! Numai că stăm, nu mișcăm!” rânji Udarc. “Vezi și tu pe hartă!”

“Dă-o naibii! De parcă nu știi!? În alte locuri sunt drumuri pe care au uitat să le treacă. Aici, însă, au lăsat alt detaliu deoparte”, trase Nadtin adânc aer în piept.

“...să le și facă!”, exploată Udarc pauza de respirație a celui lalt. “Ți-am suflat vorba din gură!”

Nadtin schimbă subiectul, dând din mână a lehamite. “Pierdem timp prețios! O ștergem?”

“Hai!”, aprobă Udarc. “Vorba aia: “Pe cai...”

“...sau pe curând!”, răspuse celălalt, cu subînțeles. “Ți-am plătit cu aceeași monedă!”

Mașina se urni încet. Săriră înăuntru, trântind ușile. După a treia cheie, motorul tuși obosit. Un fum înțepător se ridica iar de sub capotă.

“Hârb nenorocit! Dă tot ce poți!”, scrâșni Nadtin concentrat, cu mâinile pe volan. “Fără dealul ăsta ne lua dracu` pe amândoi!”

“Ei na! Să nu amestecăm lucrurile! Noi ne concentrăm asupra problemelor noastre și îl lăsăm pe dracu` să facă la fel cu ale lui!”, sugeră Udarc, din dreapta, cu un licăr de veselie.

„*Rămâne cum am stabilit!*”, se lăsă Nadtin, convins. “Intrăm în oraș, evităm orice complicație, mergem la bancă și ridicăm coletul vulpoiului. Contul și parola *seif*-ului sunt la tine!”

“E și normal să fie! Ție nu îți place să te încurci în detalii!”, îl tachină Udarc. “Pe urmă, folosind harta aia afurisită, trecem munții și ne ducem să ridicăm recompensa...”

“Pe scurt! E un plan bun! Dar să știi că am, totuși, o rugămintă... Una mică, dar esențială!”, făcu Nadtin cu ochiul. “Când plecăm, fii și tu mai orientat! Mai bine spus, mai atent la detaliile de care îmi tot vorbești! Data viitoare, te rog, să faci rost de o mașină ca lumea, un **4x4** sau altceva trainic. Nu vreau să ne mai doară capul sau fundul de grija drumului!”, ținu el să aibă ultimul cuvânt.

**2

Tatu hoinărea adesea prin cartier.

Pe o străduță lăturalnică a întâlnit doi colegi. Chiuleau de la ore la fel ca și el. Cu toate că îi știa de la școală, nu le cunoștea numele, dar își aduse aminte că o gașcă din cartier se legase de ei, cu puține zile în urmă. Cei doi primiseră o ciomăgeală zdravănă, fără să riposteze.

Băieții l-au salutat cu respect. Se temeau de Tatu. Era gata să sară și el la bătaie, fără motiv. Chiar și elevii mai mari îl evitau. Odată îi bătuse pe toți cei din curtea școlii, fără ca el să pățească ceva.

Era la fel de bun și la vorbe. Până și profesorii se fereau să îl provoace. Tatu întorcea frazele cu dibăcie și găsea repede justificări plauzibile pentru faptele sale.

S-au retras toți trei într-un atelier mecanic părăsit. Urcat pe un banc de lucru dezafectat, Tatu îi măsura din priviri, încordându-și mușchii. Rămași în picioare, ceilalți își treceau greutatea corpului de pe un picior pe altul.

“Cine vine pe teritoriul meu fără să anunțe, plătește! Dacă nu... O pățește!”, spuse Tatu, încruntat.

“Vrem să îți propunem ceva... Ascultă-ne!” răspuse cel înalt, apropiindu-se intimidat.

Tatu sări între ei și cu o figură abilă de arte marțiale îi culcă la pământ. Întinși pe jos, nu mai aveau curaj nici să respire.

“Vă rup în bătaie!”, strigă el, văzând că tremură la picioarele lui.

“Nu da! Facem tot ce ne ceri! Numai să ne aperi de ceilalți! Sau, dacă vrei... Învață-ne să luptăm! Să ne batem, așa ca tine!”, se smiorcăi băiatul cel scund. “Te rugăm!”

“Suntem sătui de umilințe! Mai bine murim, decât să trăim așa!”, adăugă celălalt băiat.

Tatu le ordonă să se ridice și să stea drepti în fața lui. Se executară. “De astăzi sunteți ai mei! Eu sunt șeful vostru! Faceți doar ce vă spun! Înțeles?!”, se răsti el.

“Da!”, strigară amândoi, într-un glas.

“Da, domnule!”, îi corectă bătașul.

*3

În depărtare se contura o așezare.

Trebuia să fie un oraș, dar arată mai degrabă a cătun părăsit. Casele erau mici, sordide, cu puțină vegetație prin curțile mărunte. Duhnea a sărăcie lucie.

În jur nici țipenie de om. Abandonară mașina sub un panou ruginit pe care se distingeau câteva litere din ceea ce fusese cândva numele localității.

Cu bagajele în spate, au continuat drumul pe jos până la o construcție robustă, fără gard, cu ușa dată de perete. Era un bar, după cum indica și firma roasă de vreme de la intrare.

Dugheana nu avea geamuri. Sparte în perete, găurile de aerisire asigurate cu grilaje metalice arătau precum gurile de tragere din zidurile cetăților medievale. Ușa masivă, de fier, putea transforma spațiul într-o cazemată.

Lângă tejghea, picotea un gras între două vârste cu fața buhăită din cauza băuturii. Purta un maieu jegos, alb la origine și pantaloni negri, de stofă decolorată. Ridicase partea de jos a maieului peste burtă în stilul inconfundabil al șoferilor de tir. Într-o teacă uzată, de centură, îi atârna un pistol.

Înăuntru era mizerie. Un candelabru de metal, coborât până la nivelul obrazului, arunca o lumină difuză, becurile fiind înlocuite cu chiștoace de lumânări. Încropite în mod grosolan, câteva mese și bănci ocupau decorul. Rafturile, pline cu sticle refolosite, etalau alcool distilat de proveniență dubioasă. Pe o comodă lânzezea pușca de vânătoare a grasului și cartușiera aferentă.

“Servim băutură a-ntâia, de casă, da` nu dăm pe caiet!”, îi întâmpină omul, în loc de răspuns la salut.

“Fă-ne câte un ceai și păstrează restul!”, zise Udarc, aruncându-i un săculeț mic de piele. “Eu nu beau din principiu băuturi pe care nu le cunosc...”, șopti el, către prietenul său.

“Când vine vorba de băutură, nici eu nu beau din principiu... Prefer un pahar sau, mă rog, să beau direct din sticlă!”, răspunse Nadtin, cu un zâmbet larg. “Dar, să știi... pe aici e bine să te cinstești cu ce ți se oferă. Nu se cade să încalci legile ospitalității!”

“Sigur! Știu! După cum spui adesea... Între porci și bărbați nu există decât o singură diferență!”, rânji Udarc. “Porcii nu devin bărbați, când se îmbată!”

Barmanul privi conținutul punguței și o strecură în buzunar. Întors după tejghea, pregăti ceaiul, murmurând un descântec numai de el înțeles și știut.

**3

Tinerii sorbeau cu nesaț cuvintele șefului.

“Avem o problemă!”, medită acesta, la finalul unui discurs înflăcărat. ”Cu numele voastre de rahat nu vă impuneți! Nu puteți da nici măcar o spargere la banca de scutece! Dacă mă gândesc bine, mă și faceți de râs! Auzi... Minuță și Rinel?!”

“Ce să facem, dacă așa ne cheamă?”, șopti unul dintre ei, rușinat.

“Da! Ce să facem?”, îngână și celălalt.

“Aveți nevoie de niște porecle, porecle tari! Să vedem! Tu poți fi *Si*, pentru că ești foarte înalt”, arătă Tatu spre băiatul cel mare, “iar ție îți voi spune *Do*, grăsanul cel scund... Da! E bine!”, zâmbi el, mulțumit. “După acceptarea în clan veți fi respectați. Garantez pentru asta!”, afirmă șeful cu tărie, ca un adevărat general.

Peste câteva zile, s-au reîntâlnit. Atelierul ales drept sediu al bandei strălucea de curățenie. Doar geamurile rămăseseră murdare pentru a nu se distinge de afară ce se petrece în interior.

Tatu invitase toată suflarea clanului, la ceremonia de racolare a lui *Do* și *Si*, în total vreo nouă tineri fără căpătâi, care acceptaseră comanda lui, trecând la rândul lor printr-o astfel de inițiere.

Pe un banc de lucru, acoperit cu o mușama albastră, lucea un brici ascuțit cu prăsele de os, lângă o sticlă de spirt și o lumânare aprinsă, groasă și roșie.

“Pentru a deveni membri ai clanului meu, „*arhanghelii*”, trebuie să îngenunchiați și să jurați cu mâna dreaptă pe inimă. „*Împreună, uniți, fără trădare, până la moarte!*”, le spuse conducătorul, solemn.

“Jurăm!” strigară cei doi, în genunchi.

“Ridicați-vă, copii ai cerului, spirite ale tenebrelor! Dați dovadă de curaj în fața clanului!”, urlă

Tatu, cu pumnul stâng ridicat deasupra capului.

Pentru a demonstra atașament față de cauză, Do și Si își crestară adânc în palmele stângi inițialele „ARH”, folosind briciul șefului. Acesta îi inspirase, arătându-le tatuajul pe care îl purta. Desenul lui era însă mult mai frumos, fiindcă avea desenate deasupra devizei „*Fără trădare, până la moarte!*”, și niște aripi întinse de înger.

“Înainte de a vă prezenta lui Axel, mentorul meu, vreau să văd ce știți să faceți! Sigur sunteți și voi buni la ceva!”, zise Tatu în timp ce le turna spirit peste răni, ca să le călească caracterul.

*4

Ceaiul avea gust oribil, dar era fierbinte.

Așezați la o masă retrasă, cei doi prieteni încercară să nu își imagineze din ce e făcută băutura.

“Ce ploi vă poartă pe aci, oameni buni?”, întrebă barmanul, însuflețit de prezența unor mușterii cu potențial.

“Suntem în trecere!”, răspunse Udarc, cu precauție.

“Mulți văzui eu în trecere... Acu` se hodone în țintirimu` ăi vechi. Orașu` ăsta-i departe de o destinație turistică!”, zise omul, în bășcălie.

“Vrem să ajungem în portul de peste munți!”, interveni Nadtin.

“Ha, ha!”, râse celălalt, enigmatic. “Pentru o clipă crezui că aveți poftă să vă scoborâți în mină... Cu noroc bun și o călăuză poa` de treceți dincolo... peste munți!”

Nadtin se ridică și porni spre teighea. Nu făcea niciodată gesturi gratuite, nu față de străini. Urmărea să afle ceva. Întotdeauna reușea. Aprinse o țigară și întinse pachetul barmanului.

“Câți oameni trăiesc în oraș? Hai! Spune drept! Câți au mai rămas după pandemie?”, se cocoță el pe singurul scaun înalt din încăpere.

“Cam o sută de fumuri”, socoti grasul, flatat că avea ocazia să fumeze o țigară adevărată, de firmă, “...adică familii! Ai mai mulți-s mineri, ce lucră în subteran. Nimen` nu poa` să stea! Asta fără să o pui la socoteală pe preoteasă... Aia nu a muncit... În mină, mă refer! Înainte o ducea domnește! De! Gazde mari! Bărbați`su - preot cu parohie, frați`su - om de afaceri... iar tăticu`, primaru`, trăgea toate sforile în oraș! Acu-s morți, morți și băgați la hodină!”, bătu el cu piciorul în podea, pentru a sublinia cele spuse. „*Asta-i viața! Azi prezent, mâne absent!*”

“Și preoteasa? Preoteasa ce face?”, stăruie Nadtin.

“Poartă grija ăloro mici, de nu pot munci! Ai mari, de pe la șapte ani, se scoboară și ei supt pământ. „*Te lupți pentru o pâne, fie ea a mai rea!*” Da` preoteasa, de vreți a ști, nu-i schimbată... A rămas aceeași, de mai-nainte, singura de face pomană. Cum, numa` ea știe! Vreau să vă spui că în biserica veche ține un fel de azil... Vede și de bătrâni! Risipă dom`le... La naiba!”, înjură omul.

“Păi, ce era să faci cu ei?!”, zise Udarc, din spate, de la masă.

“Cum ce?! Să-i lase a crepa! Copiii treacă-meargă..., da` bătrânii nu-s de bun reazăm!”, se încruntă el, convins că are dreptate.

**4

Era târziu, trecut de unu noaptea.

Paznicul trăsese la măsă, tărie ieftină. Sforăia în ghereta strâmtă de la poartă. Răsturnat pe spate, cu scaunul incomod rezemat de perete și picioarele aruncate peste birou. Un televizor vechi, alb-negru bâzâia, luminând încăperea.

Îmbrăcat în negru, Tatu sări ca o felină peste gardul școlii. Avea fața dată cu cărbune. Se strecură în clădire, printr-un geam lăsat deschis, asemenea unei umbre. Urcă în grabă scările până sus, la etaj, și deschise ușa cu cheile de rezervă, pe care le șterpelise de pe panoul cu catifea albastră, din biroul directorului. Trase un scaun în fața calculatorului și se apucă de treabă.

După o jumătate de ceas, terminase. A reușit să evite restricțiile, inițiind programul de ștergere. Folosise un virus informatic conceput de Do și Si, așa cum îl sfătuiseră Axel, prietenul și mentorul lui.

Înainte de a părăsi școala, Tatu desenă pe ușa cancelariei cu *spray* de vopsea roșie fluorescentă două aripi deschise de înger.

Baza de date fusese distrusă definitiv. Tatu și ortacii săi nu mai existau în evidențele școlii. Erau, în sfârșit, liberi. De acum înainte puteau să facă orice.

Treptat, clanul lor s-a mărit. Arhanghelii câștigau toate luptele de stradă, mai ales cele pe bani.

La fel se întâmpla și când era vorba de curse ilegale cu mașini, trafic de arme sau droguri. O lovitură pusă la cale de ei dădea bătăi de cap și celor mai buni polițiști.

Uns cu toate alifiile, Lavius, avocatul, scotea gașca din orice belea. Axel, mentorul lui Tatu, îi învățase cum să acționeze, fără a fi prinși. Curând, celelalte bande au fost obligate să le acorde respect.

*5

Barmanul lustruia o halbă ciobită.

“Ești din oraș?”, redeschise Nadtin discuția.

“Nu! Nu-s de aci! În satu` meu muriră cu toții, oameni și vite. O betegie groaznică le făcu de petrecanie! Cum să vă spui?! Țineam o fată frumoasă, cam sărăcuță, ce-i drept... De! Gânduri serioase! Într-o zi, pe când ne întornam de la câmp, mă trezii cu ea lată în drum. Făcea spume la gură, cu ochii dați peste cap! Pân` să dau o mână de ajutor, dădu ea ortu` popii! Sărmana copilă! Nu avui nici răgaz a o plânge. După îngropăciune, boleșnița mușcă în tot satu`! Eu abia de scăpai!” răspunse el, trist.

“Ne pare rău! Ai noroc sau un fel de imunitate”, medită Nadtin, cu voce tare.

“Halal noroc!”, adăugă omul, amar.

“Totuși, cum ai ajuns la tejghea?”, continuă Nadtin.

“Ce eram a face?”, ridică bărbatul din umeri. “Trei zile trecui din casă în casă, cătând de mai trăiește careva... Îi luase dracu` pe toți! Pe ai mai mulți eu îi pusei în groapă! Una comună! Apoi strânsei ce putea fi de folos”, făcu el un gest larg cu mâna.

“Aur, obiecte de preț?”, întrebă Udarc, ironic.

“De găseam aur plecam hăt-departe! Om cu minte puțină, luai doar ce era ușor de dus... Preț de o zi bătută pe multe venitii pe jos pân` la oraș și intrai șofer pe o basculantă. Când se strică rânduiala, tomnii haznaua asta!”, spuse groparul de ocazie, mângâind tejgheaua. “Eu nu am unde mă duce... Mergeam, de să fi avut!”

“Grea viața!”, reluă Nadtin, după clipe de liniște apăsătoare.

“...și real!”, preluă vorba barmanul. “Pe aci se surpă pământu` și mor oameni! Găunos pântecu` muntelui, cu multe cotloane! Se zice că-i a mai veche mină de aur de pe pământ. Gura lumii vrea a spune că-i făcută încă de dinainte de facerea din scripturi... Cin` să știe?! O fi! Dar alta-i problema! Pe aci, toți așteaptă plinirea unei preziceri!”

“Nu e ceva ieșit din comun!”, răspunse Nadtin. “Noi, oamenii, suntem receptivi la astfel de chestii... Mai ales în vremuri tulburi!”

Udarc îi făcu semn să îl lase pe om să vorbească.

“Te ascultăm! Ce spune profetia?”, se scuză Nadtin.

“Multă vreme povestea fu tăinuită!”, șopti grasul, privind în gol. “Greu aflai și eu despre dânsa... Acu` știe toată lumea! Un tânăr cu ingeru` slab, dispărut făr` de urmă... Îl crezuseră mort! El o aduse... Rău se speriară șefii ai mari, când s-a întornat pe nepusă masă și nestrigat!”

“Tipic!”, scăpă Nadtin o observație.

“Spunea că află din ceru` al mare, unde cică fu dus, că va să mai vie un om să ne îndrepte. Cin` să știe?! Poa` să vie!”

“Așa e lumea! Anevoie învață dincolo de glezne!”, judecă Nadtin situația. “E gata să creadă orice! E mai simplu, decât să iei viața în piept și să lupți!”

Între timp, Udarc scosese din husă o pușcă cu țevă dublă. O curăța cu tandrețe, de parcă ar fi atins o femeie. „*Răul pe care îl știm e mai bun decât binele pe care nu îl cunoaștem!*”, comentă el.

“Te gătești de vânat?”, izbucni barmanul, arțăgos. “Fii făr` de griji! Vei găsi prilej bun! Domnia ta nu ai habar cum o ducem pe aci! Mina și ferma-s singurele locuri unde capeți de lucru. La fermă nu lasă străini. Se păzesc cum le stă la îndemână... Ridicără în jur un zid înalt, pentru nepoștiți! În față-i tras gard de sârmă, sârmă ghimpată! Peste noapte bagă curent de la moara a veche, de vânt... Se tem de oamini cârțiță!”

“De cine?!”, reacționează Nadtin. Udarc lăsă pușca deoparte.

“De oamini cârțiță! Minerii ce nu ies ziua din mină! Acu` cam un an, lideru` de sindicat o luă razna. Zicea că soarele-i face rău. Mulți îl urmară! Își făcură cuiburi în galeriile vechi din care nu se

mai scoate nimic. Nu o dai la pace cu ei! Vin numa` noaptea afară, în haită și fură... Fură orice! Unelte, merinde și apă! A de jos nu-i bună, nebunești dacă bei!”, explică el.

“Te temi de ei?”, întrebă Nadtin, vizibil îngrijorat.

“Eu nu! Am mână sigură și ochi buni!”, sări bărbatul, ca ars. “Nu stau la taclale! Trag de cum simt mișcare! Altfel îți fac ăia felu!”

“Și?”, insistă Nadtin.

“La începuturi, ălalți cercară cu binișoru`... Da` făr` de spor! Apoi zidiră galeriile ocupate. Degeaba! Nu-i greu a săpa alte ieșiri. Doar-s mineri, ce naiba?! Pân` nu demult se mai făcea câte o razie pentru a arunca ieșirile suspecte în aer... Acu` gata! Nime` nu vrea să-i mai stârnească!”, răspunse grasul. “Ies și se răzbună! Învățați cu întunericu`, apar după voință, ca niște cârțițe!”

“Cârțițele sunt oarbe... E impropriu să le spui așa!”, afirmă Udarc.

“Domnia ta zi-le cum vrei!”, replică omul, iritat. “Dacă te ține, ești liber și să legi vorbă cu ei și să mori...”

“Acum înțelegem de ce ai modificat barul!”, încercă Nadtin să îl îmbuneze.

„*Paza bună trece primejdia!*” Da`, destul despre noi!”, spuse fostul șofer, mai calm, ieșind de după tejghea. “Aveți nevoie de o călăuză? Vă spui eu cum faceți!”

**5

În câțiva ani, s-au infiltrat peste tot.

Nimic nu mai funcționa fără ei. Coordonau toate activitățile ilegale. Aveau oameni în poliție, justiție sau media. Reușiseră să corupă și câțiva politicieni influenți. Controlau prostituția stradală, distribuția de droguri și jocurile clandestine de noroc. Localurile din oraș și micii comercianți plăteau taxe de protecție.

Baros, un pugilist danez de categoria super grea, și Galezul, un fost mare campion la rugby, care se retrăseseră din activitatea sportivă din cauza dopajului, recuperau banii din piață. Cu ei nu era de glumit. Îți frângeau șira spinării, zâmbind, dacă îți trecea prin cap să nu te supui.

Una dintre primele afaceri profitabile pe care le-au preluat, dar fără să semneze acte, a fost aceea a transportului extern de persoane. Șomajul ridicat din țară făcuse ca tot mai mulți oameni să fie nevoiți să lucreze în Vest.

Mistrețul, un depanator radio-tv, dezvoltase cu inteligență întreaga activitate clandestină, evitând să plătească impozite către stat. Toate microbuzele sale erau înregistrate și asigurate pe numele șoferilor, iar clienții racolați direct de pe listele agențiilor de recrutare. Costul transportului era mult mai scăzut decât cel al firmelor oficiale, iar mașinile ofereau un serviciu complet. Te luau de acasă și te duceau până la poarta fermei sau a fabricii din străinătate unde urma să lucrezi. Oamenii economisau timp și bani, ajungând în siguranță la destinație.

Lucrurile au decurs conform unui plan pus la punct de Axel. Mistrețul avea o mare slăbiciune. Îi plăceau la nebunie jocurile de noroc. Mentorul lui Tatu i-a oferit împătimitului „șansa mult visată” de a câștiga o sumă uriașă, pariind pe miză maximă la *slot machine*-ul preferat. Bucuria Mistrețului de a vedea cinci de „7” aliniați pe ecran a fost însă de scurtă durată. Mix-ul de whisky cu energizante și euforia premiului dobândit l-au făcut să facă infarct.

După ce s-a asigurat că e mort, Axel a introdus cheia în aparat și a anulat câștigul. Abia după aceea a chemat salvarea. A doua zi, dis-de-dimineată, șoferii au primit un sms – „*De azi lucrați pentru noi!*” – semnat doar cu inițiala *A*. Au înțeles cu toții despre cine e vorba și s-au conformat.

Stimulat de Axel, Tatu a început să se gândească să înființeze o armată profesionistă, regulată, deși respecta organizarea tradițională pe *famiglia*, de la *casche* până la *consorteria* și *onorata societa*. A împărțit clanul în grupe de câte doisprezece, doi oameni de onoare și zece soldați și a desemnat pentru fiecare echipă câte un lider. Reuniți sub comanda lui, toți au jurat să urmeze codurile și *omerta*.

Arhanghelii nu trădau. Preferau moartea în locul trădării. Trăiau după deviza „*Fără trădare, până la moarte!*”, protejați de aripile de înger tatuate în palmele stângi. De altfel, nici nu aveau de ales. O dată intrat în clan, nu mai puteai pleca.

Toți respectau legile și judecata aspră a șefului. Răzbunările lui întreceau orice măsură.

Pe Hit, cel care supraveghease de la început prostituatele, Tatu îl lichidase personal, făcându-l să înghită monedele unui tonomat de cafea, pentru că se împrumutase din banii lui, fără să ceară.